

РЕШЕНИЕ

№ 10101

гр. София, 27.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3784** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Т. С. Н. срещу съдебно решение № 4732 от 23.10.2023 г. по н.а.х.д. № 5851/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 3-ти състав, с което е

потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-002768/27.02.2023 г., издадено от началник сектор в СДВР – ОПП в ЧАСТТА, с което на касатора е наложено на осн чл. 183 ал.2 т.11 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева за извършено административно нарушение по чл. 40 ал.2 ЗДвП и е изменено наказателно постановление (НП) № 23-4332-002768/27.02.2023 г., издадено от началник сектор в СДВР – ОПП в ЧАСТТА с което на касатора е наложено на осн чл. 175 ал.1 т.5 от ЗДвП адм. наказание „глоба“ в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца за извършено нарушение на чл. 123 ал.1 т.2 б „а“ от ЗДвП като е определено на касатора за извършено от него нарушение на чл. 123 ал.1 т.3 б „в“ от ЗДвП адм. наказание „глоба“ в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец на осн чл. 175 ал.1 т 5 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните права, довели до ограничаване правото му на защита. Поддържа, че нарушенията, за които е ангажирана административно- наказателна отговорност, не са описани в достатъчна степен като по този начин е нарушена императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Сочи, че в НП не е указано кое точно предложение на чл. 40, ал. 2 от ЗДвП е нарушено, поради което е в невъзможност да организира защитата си. Описаното нарушение по чл. 123 ал.1 т.2 б „а“ от ЗДвП било лаконично с използване на съкращения, а и несъставомерно. Моли да се отмени оспореното решение, както и потвърденото и изменено с него наказателно постановление. Претендира разности.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор в СДВР – ОПП не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод за законосъобразност на НП за нарушението по чл. 40 ал.2 от ЗДвП, като по отношение на второто нарушение подведено под нормата на чл. 123 ал.1 т.2 б „а“ от ЗДвП по арг от чл. 63 ал.7 т.1 от ЗАНН е изменил НП и приложил закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, а именно посочване единствено кореспондиращата на текстовото описание на нарушението правна норма на чл. 123 ал.1 т.3 б „в“ от ЗДвП. По отношение на нарушението по чл. 123 ал.1 т.3 б „в“ от ЗДвП и с оглед чл. 27 ал.2 от ЗАНН наказанията по чл. 175 ал.1 т.5 от ЗДвП са определени от съда на минимума.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Изводите на въззивния съд за доказаност и в достатъчна степен описание на нарушението по чл. 40 ал.2 от ЗДвП, както и наличието на основание за прилагане чл. 63 ал.7 т.1 от ЗАНН по отношение второто описано текстово нарушение като

такова по чл. 123 ал.1 т.3 б „в“ от ЗДвП кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства. СРС е анализирал събраните по делото доказателства – както гласни, така и писмени и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушенията по чл. 40 ал.2 от ЗДвП и чл. 123 ал.1 т.3 б „в“ от ЗДвП.

Противно на доводите на касатора, направеното описание на установените нарушения съответства на законното изискване за пълно описание на нарушенията, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Макар и да не е посочено цифрово в НП кое точно предложение на чл.40, ал.2 от ЗДвП е нарушено, ясно е предвид текстовото описание на деянието и това, че в АУАН е посочено предложението „пр.1“ за какво е ангажирана отговорността. Също така и по арг. от чл. 26 ал.1 и ал.2 от Указ № 883 от 24.04.1974г. за прилагане на ЗНА „предложението“ не е нормативно предвидено за обозначаване на части от правната норма, поради което и непосочването по кое „предложение“ на чл.40 ал.2 от ЗДвП е наложена глобата не обуславя извод за формална /процесуална/ незаконосъобразност на НП. Налице е съответствие между описанието на нарушението по т.1 от НП от фактическа страна и нарушената законова разпоредба на чл. 40 ал.2 от ЗДвП до степен напълно да разбере адм наказателното обвинение, като приложената от административнонаказващия орган санкционна норма съответства на установеното нарушение.

На следващо място, правилни и съобразени с доказателствата по делото са и доводите на въззивния съд, че санкционираната деятелност по т.2 от НП не съставлява нарушение по чл. 123 ал.1 т.2 б „а“ от ЗДвП, а е съставомерна по чл. 123 ал.1 т.3 б „в“ от ЗДвП. Касационната инстанция напълно споделя и извода, че в случая се касае за по-леко наказуемо нарушение без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, по отношение на което е приложимо правомощието на първоинстанционния съд по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН. Установеното относно квалификацията на нарушението дава основание на съда да измени НП по т.2, съгласно правомощията му дадени му с разпоредбата на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН. С оглед съдържащите се в акта и в наказателното постановление фактически твърдения, съдът разполага с предвиденото с чл. 63, ал. 7, т. 1 ЗАНН правомощие да приложи закон за по-леко наказуемото нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, като същевременно и съобрази изискванията на чл.27 ал.2 от ЗАНН. Съгласно чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН съдът изменя акта по чл. 58д, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В този смисъл са и разясненията, дадени в т. 1 от ТР № 8 от 16.09.2021 г. по тълк. д. № 1/2020 г. на ВАС, съгласно които в производството по реда на раздел пети, глава трета на ЗАНН, районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Следователно при липса на съществено изменение на съставомерните факти в наказателното постановление районният съд може да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление.

Обратното би означавало нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т. е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба. Този резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 от ЗАНН.

Предвид гореизложеното, в рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на касатора не се дължат разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4732 от 23.10.2023 г. по н.а.х.д. № 5851/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 3-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: